

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 111.844 van 24 oktober 2002
in de zaak A. 73.202/XII-1352.**

In zake : Léon HELSEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. Maes,
kantoor houdende te Lokeren,
Zeestraat 99

tegen :

1. het GEMEENSCHAPSONDERWIJS
2. de VLAAMSE GEMEENSCHAP.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Léon Helsen op 10 februari 1997 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 december 1996 van de centrale raad van de Argo, waarbij hij met ingang van 15 april 1986 wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst ter beschikking wordt gesteld en van de “eruit voortvloeiende beslissing tot terugvordering van 1.120.656 fr. wedde welke hem ter kennis werd gebracht bij brief dd. 19/12/96 van tweede verwerende partij”;

Gelet op het arrest nr. 66.562 van 4 juni 1997 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden besluiten wordt verworpen;

Gezien het verzoek van verzoeker tot voortzetting van de procedure;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur D. Mareen;

Gelet op de beschikking van 8 juni 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 5 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 april 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. Maes, die verschijnt voor verzoeker, van advocaat M. Stommels, die loco advocaat R. Rombaut verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat G. Verfaillie, die loco advocaat P. Devers verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur D. Mareen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1. Verzoeker is sinds het schooljaar 1964-1965 werkzaam als leraar technische vakken en beroepspraktijk lager secundair onderwijs in het Rijks-onderwijs, nu Gemeenschapsonderwijs. Met ingang van 1 september 1967 is hij vast benoemd.

Met ingang van 1 september 1970 is hij aangesteld aan het Rijksinstituut voor technisch onderwijs te Heist-op-den-Berg.

2. Op 28 februari 1986 stelt de directeur-generaal van het bestuur secundair onderwijs van het Ministerie van Onderwijs een nota op ter attentie van de minister, met het oog op een mogelijke terbeschikkingstelling van verzoeker wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst. Aanleiding hiervoor zijn de klachten van de studieprefect van het Koninklijk Technisch Atheneum (KTA) te Heist-op-den-Berg die, onder meer, wijst op de veelvuldige afwezigheid van verzoeker wegens ziekte en zijn ondermaatse prestaties.

3. Op 21 maart 1986 beslist de minister van Onderwijs verzoeker, met ingang van 1 april 1986, ter beschikking te stellen wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst.

4. Op 9 april 1986 meldt de directeur-generaal van het bestuur secundair onderwijs van het Ministerie van Onderwijs aan de minister dat zijn beslissing voorbarig is, gelet op het koninklijk besluit van 18 januari 1974 dat met toepassing van artikel 164 van het statutaire koninklijk besluit van 22 maart 1969 de voorwaarden regelt waaronder personeelsleden van het Rijksonderwijs ter beschikking kunnen worden gesteld.

Diezelfde dag formuleert de directeur-generaal het voorstel tot terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst, dat verzoeker tekent “voor kennisneming” op 15 april 1986.

5. Op 17 april 1986 gaat verzoeker tegen dat voorstel in beroep bij de raad van beroep overeenkomstig artikel 5 van het hogergenoemd koninklijk besluit van 18 januari 1974. Met een 10 juli 1986 gedateerd schrijven wordt verzoeker door het bestuur meegedeeld dat “uw zaak op de rol van de Raad van Beroep zal geplaatst worden”.

6. Bij brief van 13 augustus 1986 deelt het bestuur beheer personeel rijksonderwijs van het Ministerie van Onderwijs de studieprefect van het KTA te Heist-op-den-Berg mee dat de minister heeft beslist verzoeker, in toepassing van artikel 5 van het koninklijk besluit van 18 januari 1974, “gedurende de beroepsprocedure en met ingang van 1.9.1986 van zijn ambtsbevoegdheid te ontheffen”.

7. Op 9 maart 1995 schrijft de Argo aan verzoeker dat de centrale raad recent besloot de dossiers aanhangig bij de raad van beroep “af te werken”, vermeldend dat “[d]oor omstandigheden buiten de wil van de ARGO werd tot hiertoe geen gevolg gegeven aan uw beroep. Daar komt nu echter verandering in” en dat verzoeker binnenkort een oproep zal ontvangen voor een zitting van de raad van beroep. In die brief wordt verzoeker ook uitgenodigd om zijn dossier in te kijken; van die mogelijkheid maakt hij op 20 maart 1995 ook gebruik.

8. Op 23 september 1996 deelt de administratie secundair onderwijs van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap verzoeker mee dat hij “vanaf de

betaling van september 1996 een voorlopig wachtgeld (zal) ontvangen in plaats van wedde”.

9. De raad van beroep geeft zijn advies pas op 14 november 1996. Hij adviseert verzoeker van zijn ambt te ontheffen in het belang van de dienst met ingang van 15 april 1986.

10. Onder verwijzing naar voormeld advies besluit de centrale raad van de Argo op 5 december 1996 verzoeker met ingang van 15 april 1986 ter beschikking te stellen wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst.

Dat is de eerste door verzoeker bestreden beslissing.

11. In een 19 december 1996 gedateerde brief vraagt het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap verzoeker een bedrag van 1.120.656 frank terug te storten. De reden hiervoor ligt in het feit dat verzoeker “met ingang van 15.04.86 [is] ter beschikking gesteld wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst en [dat hij] ten onrechte volledige wedde [is] blijven ontvangen in plaats van wachtgeld”.

In die brief leest verzoeker de tweede door hem bestreden beslissing;

Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Overwegende dat de tweede bestreden beslissing een geschil in het leven roept dat door de rechterlijke macht beslecht moet worden, hetgeen uitsluit dat de Raad van State vermag ervan kennis te nemen; dat het beroep dus maar verder onderzocht wordt in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing;

Over de procedure.

Overwegende dat de tweede verwerende partij vraagt buiten de zaak te worden gesteld;

Overwegende dat de tweede verwerende partij niet buiten de zaak kan worden gesteld, aangezien zij precies haar verweer tegen de tweede bij voorliggend beroep bestreden beslissing moest kunnen voeren; dat het echter wel zo is dat met betrekking tot de eerste bestreden beslissing enkel nog rekening moet

worden gehouden met het verweer van de eerste verwerende partij; dat immers de eerste bestreden beslissing niet uitgaat van de tweede verwerende partij noch aan haar is gericht; dat, ongeacht wie verantwoordelijk is voor het eventuele nadeel dat deze beslissing verzoeker heeft doen lijden of voor de eventuele onwettigheid ervan, enkel de vraag van de wettigheid van de definitieve beslissing van de terbeschikkingstelling voorligt; dat die beslissing als gezien de enige is waarover de Raad van State zich mag uitspreken in voorliggend annulatieberoep en uitgaat van de eerste verwerende partij; dat hierna dan ook enkel de eerste bestreden beslissing als “de bestreden beslissing” en de eerste verwerende partij als “de verwerende partij” wordt verstaan;

Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat verzoeker vijf middelen aanvoert, waarin hij onder meer schending aanvoert van artikel 5 van het koninklijk besluit van 18 januari 1974 genomen ter toepassing van artikel 164 van het koninklijk besluit van 22 maart 1969 tot vaststelling van het statuut van de leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel, van het opvoedend hulppersoneel, van het paramedisch personeel der inrichtingen voor kleuter-, lager, buitengewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaalonderwijs van de Staat, alsmede der internaten die van deze inrichtingen afhangen en van de leden van de inspectiedienst die belast is met het toezicht op deze inrichtingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijke termijn-principe, van de rechtszekerheid en van de rechten van de verdediging, omdat de raad van beroep niet binnen de voorgeschreven drie maanden advies heeft gegeven en hij gedurende meer dan tien jaar op de beslissing over zijn zaak heeft moeten wachten;

Overwegende dat hierin als rode draad de schending kan worden bespeurd van de termijn die het bestuur is opgelegd om uitspraak te doen over de voorgestelde terbeschikkingstelling, hetzij de termijn die is vastgelegd door het genoemd koninklijk besluit van 18 januari 1974, hetzij de redelijke termijn begrepen als beginsel van behoorlijk bestuur;

Overwegende dat verzoeker door de bestreden beslissing ter beschikking is gesteld en dit wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst, hetgeen een ordemaatregel is waartoe ten tijde van de bestreden maatregel besloten kon worden overeenkomstig het artikel 164 van het reeds genoemde koninklijk besluit van 22 maart 1969 en het ter uitvoering van dit artikel 164 genomen

koninklijk besluit van 18 januari 1974; dat meer bepaald artikel 5 van het laatstgenoemd koninklijk besluit, zoals het was geredigeerd ten tijde van het voorstel tot terbeschikkingstelling, over de procedure stelt wat volgt :

“De terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst moet voorafgegaan worden door een voorstel, opgemaakt door het hoofd van het bestuur waaronder de instelling ressorteert.

Dit voorstel wordt medegedeeld aan het personeelslid, dat in beroep kan gaan bij de bevoegde raad van beroep binnen een termijn van tien dagen, zoals bepaald in artikel 144 van het voormeld koninklijk besluit van 22 maart 1969.

De raad van beroep deelt de minister zijn gemotiveerd advies mede binnen een termijn van drie maanden. Gedurende de procedure wordt het personeelslid van zijn ambtsbevoegdheid ontheven.

Heeft de betrokkene binnen de gestelde termijn geen beroep aangetekend, dan wordt het voorstel rechtstreeks doorgestuurd naar de minister.”;

Overwegende dat de bestreden maatregel er een is die de rechtstoestand van een personeelslid op negatieve wijze beïnvloedt; dat het ambtelijk voorstel van het hoofd van het bestuur een voorbereidende handeling is die wezenlijk een tijdelijk karakter heeft, aangezien daarop hoe dan ook een definitieve beslissing moet volgen; dat het bestuur die definitieve beslissing niet mag nemen alvorens het gemotiveerd advies van de raad van beroep te kennen, zonder daarbij een essentiële waarborg van de ambtenaar van alle inhoud te ontdoen; dat daarom de termijn van drie maanden waarin de raad van beroep luidens het aangehaalde artikel 5 advies moet geven niet is voorgeschreven op straffe van verval, maar een termijn van orde is; dat het enkele feit dat die termijn niet is nageleefd niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden; dat dit middelonderdeel ongegrond is;

Overwegende dat de raad van beroep wel verplicht is hoe dan ook tot een gemotiveerd advies te komen waarvan het bestuur voor het nemen van zijn beslissing kennis moet nemen; dat ondertussen het voorlopige voorstel overeenkomstig hetzelfde artikel 5 automatisch tot gevolg heeft dat het betrokken personeelslid van zijn ambtsbevoegdheid wordt ontheven; dat uit die reglementering volgt dat die tijdelijke toestand in beginsel slechts enige maanden mag duren; dat dit alleszins betekent dat de definitieve beslissing - en dus uiteraard ook het daaraan voorafgaande advies - er moet komen binnen een redelijke termijn, te meer nog nu aan die definitieve beslissing terugwerkende kracht wordt verleend;

Overwegende dat verzoeker in de voorliggende zaak beroep heeft aangetekend tegen het voorstel van het hoofd van bestuur op 17 april 1986 en dat de

uiteindelijke beslissing is genomen op 5 december 1996, zijnde meer dan tien jaar later;

Overwegende dat een verloop van meer dan tien jaar voor de afhandeling van de zaak niet anders dan aanzienlijk kan worden genoemd;

Overwegende dat, om nu de redelijkheid van die termijn te beoordelen, rekening moet worden gehouden met de concrete omstandigheden van de zaak, en zo in het bijzonder met inachtneming van het belang ervan voor het betrokken personeelslid, met het gedrag van partijen of met de complexiteit van het dossier; dat die elementen hierna door de Raad van State nader worden onderzocht;

Overwegende dat verwerende partij, om harerzijds het tijdsverloop van de procedure te kunnen verantwoorden, argumenteert als volgt :

“a. Bij het totstandkomen van het DRP (=nieuw statuut voor de personeelsleden van het Gemeenschapsonderwijs) werd opnieuw een Raad van Beroep in het leven geroepen, maar met een totaal andere samenstelling en totaal nieuwe bevoegdheden dan de 'oude Raden van Beroep' (=die operationeel waren onder het oude statuut).

De 'oude Raden van Beroep' hadden bijgevolg ingevolge het nieuw statuut van 27.03.1991 geen bevoegdheden meer, tenzij krachtens art. 98 van het DRP dat stelt dat de tuchtprocedures ingeleid vóór het in werking treden van het DRP dienen te worden voortgezet overeenkomstig de desbetreffende wets-, decreets- en reglementsbepalingen van kracht voor de inwerkingtreding van het DRP.

b. De samenstelling van die 'oude Raden van Beroep' was gebaseerd op het oude statuut dat geen rekening hield met de bevoegdheidsoverdracht van de inrichting van het gemeenschapsonderwijs naar de ARGO.

De 'oude Raden van Beroep' kwamen zelfs vóór het inwerkingtreden van het DRP niet langer samen omdat de samenstelling ervan niet langer voldeed aan de nieuwe bevoegdheidsstructuur in het gemeenschapsonderwijs.

c. Tussen de minister van onderwijs en de ARGO bestond de betwisting hoofdzakelijk uit het feit dat de ARGO stelde dat het niet over de rechtsgronden beschikte om de 'oude Raden van Beroep' opnieuw te installeren.

De ARGO was de mening toegedaan dat de regelgevende overheid hiervoor diende in te staan (zie art. 135 en 137 K.B. dd. 22.03.1969). Daar de Raden van Beroep een orgaan van de Vlaamse Gemeenschap vormen, rustte de verplichting op de Minister.

Deze stelling werd op een bepaald ogenblik gevolgd door de minister van onderwijs; standpunt dat achteraf werd herroepen.

Ook onder het huidige statuut (DRP van 27.03.1991) zijn de Raden van Beroep overigens een orgaan van de Vlaamse Gemeenschap en niet van de ARGO, zoals duidelijk blijkt uit de artikelen 71, 72 en 73 van het DRP. Verwerende partij verwijst inzake naar het arrest van Uw Raad nr. 52.621, Osier, van 30 maart 1995.

Door het langdurige stilzitten van de Vlaamse Gemeenschap kon de Argo pas in 1994 overgaan tot de noodzakelijke stappen om de Raad van Beroep samen te stellen.

d. Op het ogenblik dat de ARGO dan het initiatief nam en het nodige deed om de 'oude Raden van Beroep' dan toch samen te stellen en te installeren - de regelgever bleef immers toch stilzitten - kwam het probleem van de niet-representativiteit van de liberale vakbond in het sectorcomité X (onderwijs) aan de orde. Door haar niet-representatief zijn kon zij enerzijds niet zetelen in de 'oude Raden van Beroep', en anderzijds konden de bepalingen omtrent de samenstelling van de oude Raden van Beroep niet worden toegepast omdat die regelgeving rekening houdt met drie representatieve vakorganisaties (zie artikelen 138 en 140 van het K.B. van 22.03.1969).

Opnieuw bevond men zich in een pat-situatie.

Rekening houdend hiermee konden de oude Raden van Beroep pas worden samengesteld vanaf het ogenblik dat de liberale vakbond opnieuw representatief werd of vanaf het ogenblik dat de regelgever de bepalingen rond de samenstelling van die oude Raden van Beroep wijzigde.

De ARGO heeft- slechts gewapend met de regelgeving die bestond - moeten wachten tot op het ogenblik dat het VSOA opnieuw representatief werd, zoniet zou allicht later de onwettigheid van de Raad van Beroep aan de kaak worden gesteld.”;

dat zij dan stelt dat “niet de ARGO, doch de Vlaamse Gemeenschap [...] aan de basis [ligt] van deze nalatigheid” en dat, mocht de Raad van State van oordeel zijn dat de redelijke termijn is geschonden, de Vlaamse Gemeenschap aansprakelijk dient te worden gesteld;

Overwegende dat uit de uiteenzetting van de verwerende partij alvast onthouden kan worden dat zij niet in de complexiteit van het dossier, of nog andere gegevens die eigen zijn aan de zaak zelf, de vertraging zoekt te verklaren;

Overwegende dat de verwerende partij integendeel als oorzaak voor de vertraging wijst op het niet-operationeel zijn van de raad van beroep sedert de “bevoegdheidsoverdracht van de inrichting van het gemeenschapsonderwijs naar de Argo”;

Overwegende dat de verwerende partij er van uit gaat dat bij de beoordeling van de termijn buiten beschouwing moeten blijven de periodes die voor vertraging in de procedure zorgen maar waarvan de oorzaken voor die vertraging geheel buiten haar bereik lagen; dat de verwerende partij, als rechtsopvolger van de inrichtende macht van het rijksonderwijs, er niet toe komt enige verklaring te geven voor het verloop van de procedure gedurende meer dan twee jaar en acht maanden, van 17 april 1986 tot 1 januari 1989; dat voorts de Raad van State voor de beoordeling van het verdere verloop van de procedure bijtreedt wat hij heeft gewezen in het arrest nr. 111.745, SWERTS, van 22 oktober 2002; dat bijgevolg om de in dat arrest overwogen redenen ook de termijn vanaf 1 januari 1989 tot de hernieuwde samenstelling en werking van de “oude” raad van beroep voor de beoordeling van de

termijn niet buiten beschouwing mogen blijven; dat ten slotte tussen de wedersamenstelling van de raad van beroep en zijn uiteindelijk advies alweer ruim anderhalf jaar verstrijkt waarvoor de verwerende partij geen uitleg verschaft;

Overwegende, wat de houding van verzoeker betreft, dat de verwerende partij in de laatste memorie opmerkt dat verzoeker nooit heeft aangedrongen op een spoedige eindbeslissing en dat hij evenmin daadwerkelijk heeft gepresteerd sinds het voorstel tot terbeschikkingstelling; dat zij verder stelt dat verzoeker uit de gegevens van de zaak had moeten afleiden dat een terugbetaling van de niet-aangepaste wedde waarschijnlijk was en dat hij “slechts alert is geworden en voorliggende zaak als de zijne heeft ervaren precies op het ogenblik dat hem wedde werd teruggevorderd van het Departement Onderwijs”; dat zij ook het schorsings-arrest nr. 66.562 van 4 juni 1997 in herinnering brengt;

Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord over zijn vermeend stilzitten “een aantal verduidelijkingen wil geven die van aard zijn een juister beeld te geven van de situatie”; dat hij schrijft wat volgt :

“Verzoekende partij is noch jurist, nog specialist inzake administratief-rechterlijke of statutaire aangelegenheden.

Verzoekende partij heeft zich destijds herhaaldelijk gewend tot o.m. de afgevaardigde van zijn syndicaat, de Heer MILANTS PAUL, destijds woonachtig Kempensestraat 10 te 2560 NIJLEN, met de vraag wat hij kon of moest ondernemen om een eind te stellen aan de situatie van verzoeker, die voor een buitenstaander begrijpelijk als voordelig werd aanzien, doch door verzoeker geenszins als aangenaam werd ervaren.

Steeds heeft hij als antwoord gekregen dat hij niets kon ondernemen zolang er geen beslissing was van de raad van beroep.

Op zijn vraag of hij zich tot de rechterlijke macht kon wenden werd negatief geantwoord, en er werd hem een uittreksel voorgelegd uit één of ander statutair vademecum, waar onder verwijzing naar het arrest Dehove nr. 20.665 dd. 23/10/80 zwart op wit volgende uiteenzetting werd gegeven :

‘Het voorstel tot terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst, opgemaakt door het hoofd van het bestuur overeenkomstig art. 5 van het KB dd : 18/1/74 is slechts een voorbereidende handeling en is niet vatbaar voor annulatieberoep. De Raad van State wijst ambtshalve op de onontvankelijkheid van het beroep”.

Kan men in de gegeven omstandigheden verzoekende partij ten kwade duiden dat hij ervan uitging te moeten wachten ?!

Is de nalatigheid van de overheid om zich behoorlijk te organiseren opdat het beroep van verzoekende partij zou kunnen behandeld worden niet oneindig groter dan de aan verzoekende partij ten onrechte aangewreven lankmoedigheid ?

Verzoeker heeft niet ten onrechte het gevoel dat het individu beticht wordt van de fouten en de nalatigheden die in feite zich voordoen bij de overheid, dewelke nochtans niet verstoken is van juridische diensten en administratieve bollebozen !

Kan men verzoeker verwijten dat hij ten gevolge van de dwaling op grond van de bekomen inlichtingen verder het overheidsinitiatief heeft afgewacht, niet zonder regelmatig te informeren naar de evolutie inzake de raden van beroep ?!";

Overwegende, wat de houding van verzoeker betreft, dat hij vooreerst niet zelf tot enige vertraging heeft bijgedragen; dat hem voorts niet mag worden kwalijk genomen de waarborgen na te streven die hem door het reglementair voorgeschreven beroep bij de raad van beroep worden geboden; dat verzoeker beweert regelmatig naar de "evolutie inzake de raden van beroep" te hebben geïnformeerd; dat de verwerende partij dit niet ontkent - zij neemt in de laatste memorie ook aan dat verzoeker "allicht" syndicale raad heeft ingewonnen - en bijgevolg verzoeker niet kan verwijten niet op een eindbeslissing te hebben aangedrongen; dat immers, daargelaten wat verzoeker in de concrete omstandigheden zoals zij hiervoor nader zijn uiteengezet dan wel te doen stond, mag worden aangenomen dat aan hem moet zijn meegedeeld dat er problemen waren met betrekking tot de samenstelling en de werking van de raad van beroep, derwijze dat hem de indruk werd gegeven dat voornoemd "informeren naar de evolutie inzake de raden van beroep" en verder afwachten voor hem voorlopig de enige uitweg was;

Overwegende, wat het belang van de zaak voor verzoeker betreft, dat de verwerende partij in de laatste memorie nog doet gelden dat, om een administratieve beslissing op grond van het besproken middel te vernietigen, aangetoond dient te worden dat de schending van de redelijkheidsnorm een nadeel met zich heeft gebracht; dat die vraag verwijst naar het belang van een tijdig of ontijdig beslissen voor verzoeker; dat dit belang volgens de verwerende partij niet aanwezig is omdat het een ordemaatregel betreft "en dus in se een maatregel die de rechtzoekende niet krenkt", omdat de rechtstoestand van verzoeker niet in negatieve zin wijzigde en de "definitieve beslissing" een ingevolge het voorstel reeds bestaande toestand bevestigde en omdat verzoeker niet de vereiste waakzaamheid heeft vertoond om nu het bestuur stilzitten te kunnen verwijten;

Overwegende dat dit verweer faalt; dat immers een personeelslid van het gemeenschapsonderwijs zich bevindt in een van drie administratieve standen: dienstactiviteit, non-activiteit en terbeschikkingstelling; dat, wat de bestreden maatregel betreft, het louter formuleren van het ambtelijk voorstel geen - nog geen - wijziging brengt in de administratieve stand van het personeelslid dat zich dus nog steeds in de stand dienstactiviteit bevindt, ook al is het ondertussen tijdelijk van zijn ambtsbevoegdheid ontheven; dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt

slechts de uiteindelijke beslissing van de centrale raad uitsluitend geeft over de rechtstoestand van het betrokken personeelslid; dat de centrale raad onder meer het ambtelijk voorstel kan verwerpen, in welk geval het personeelslid geacht wordt steeds in dienstactiviteit te zijn gebleven; dat de centrale raad ook de terbeschikkingstelling kan opleggen, al dan niet met terugwerkende kracht;

Overwegende voorts, dat verzoeker de redelijke-termijneis in zijn uiteenzettingen geschonden noemt, omdat de verwerende partij bij het nemen van de eindbeslissing is uitgegaan van verouderde gegevens en een “gedateerd” dossier en zij aldus ook zijn rechten van verdediging heeft geschonden; dat de Raad die beweringen zelfs niet nader moet onderzoeken; dat immers, om het belang dat de zaak voor hem heeft te beoordelen, ook rekening moet worden gehouden met het morele nadeel dat wordt geleden door het betrokken personeelslid dat, wetende dat er nog een definitieve beslissing over hem moet worden genomen, in blijvende en voortdurende rechtsonzekerheid verkeert over de afloop van de procedure; dat dit laatste een subjectief aspect omvat; dat te dezen reeds is gebleken dat verzoeker wel degelijk stappen heeft ondernomen om zich over zijn zaak en de mogelijkheid om ze te bespoedigen heeft geïnformeerd; dat dit voor de Raad van State een voldoende aanwijzing geeft dat verzoeker te dezen alleszins een gekwalificeerd moreel nadeel heeft geleden ingevolge het verwaarlozen van de hoe dan ook op het bestuur rustende verplichting om de zaak met bekwame spoed af te handelen; dat dit reeds volstaat, ongeacht het al dan niet “in se” krenkende van de ordemaatregel, om het belang bij de zaak en bij een tijdige afhandeling ervan in hoofde van verzoeker aan te nemen;

Overwegende dat de vraag voorligt van de al dan niet wettigheid van de bestreden maatregel in het licht van de redelijke-termijneis, en niet de vraag wie voor de eventuele onwettigheid verantwoordelijk is; dat de redelijke termijn in de eerste plaats gericht is op het belang van de ambtenaar, met name zijn rechtszekerheid dient; dat de verantwoordelijkheid voor het feit dat de raad van beroep gedurende een aanzienlijke periode niet operationeel was en bijgevolg het administratief beroep niet effectief was georganiseerd, alleszins niet voor de voeten van verzoeker kan worden geworpen; dat, al hetgeen hiervoor is overwogen in acht genomen, de Raad oordeelt dat het verweer van het bestuur om de opgelopen vertraging te vergoelijken in de concrete omstandigheden van de zaak niet opweegt tegen de gefundeerde aanspraken van verzoeker op een tijdige beslissing; dat verzoeker gedurende meer dan tien jaar verstoken bleef van een eindbeslissing; dat

die periode, betrokken op de gegevens van het voorliggend dossier van verzoeker, onredelijk lang is; dat de middelen in de besproken mate gegrond zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 5 december 1996 van de centrale raad van de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs, waarbij Léon HELSEN met ingang van 15 april 1986 wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst ter beschikking wordt gesteld.

Artikel 2.

Het beroep wordt verworpen voor het overige.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van het Gemeenschapsonderwijs.

Het ten onrechte door verzoeker gekweten zegelrecht van 173,53 euro dient hem te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vierentwintig oktober 2002, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.